

## Arrest

nr. 294 769 van 27 september 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.  
BOURRY  
Steenakker 28  
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2021 dient de verzoekster op de Belgische ambassade te Beiroet (Libanon) een visumaanvraag (lang verblijf) in.

Op 14 maart 2023 wordt de visumaanvraag geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing die op 15 maart 2023 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aangezien betrokkene A. Z. (...) (...) / 1953 °, OV : (...) (visumaanvraag (...) Beyrouth) zich als 69 jarige Niet-Europese Syrische moeder bij haar 42 jarige Belgische zoon A. F. (...), (...) / 1980 °, RR nr. xxx, OV

(...) in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40-ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door een of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. Betrokkene heeft reeds de leeftijd van 69 jaar bereikt, haar 42-jarige zoon woont inmiddels vanaf 2015 in België en heeft 2 kinderen, betrokkene kan zich niet beroepen op het principe van eenheid van gezin en het recht op een gezinsleven conform Art 8 EVRM. waardoor de weigering van een humanitair visum niet in strijd is met de bepalingen van artikel 8 EVRM). Het is onduidelijk of betrokkene al dan niet een bijzondere band heeft met haar zoon A. F. (...), omdat daarvoor geen specifiek bewijs is voorgelegd. Betrokkene heeft de mogelijkheid om visa voor België aan te vragen op basis van een andere rechtsgrond (toerisme/gezinsbezoek). Betrokkene heeft geen bijzondere band met België, aangezien de visumaanvraag geen bewijzen bevat van eerdere bezoeken aan België. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene is meerderjarig en wordt geacht voor zichzelf te kunnen zorgen, is niet financieel afhankelijk van haar in België wonende zoon en kan zo nodig vanuit het buitenland financieel worden ondersteund, daarvoor hoeft zij zich niet fysiek bij haar meerderjarige zoon in België te vestigen. Het is onduidelijk waarom enkel 1 van de 5 andere kinderen voor haar zou kunnen zorgen. Betrokkene toont niet aan zich in onveilige prangende humanitaire situatie te bevinden op basis waarvan een humanitair visum kan worden afgeleverd, de weigering van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 3 van het EVRM. Het feit dat betrokkene weduwe is, iets ouder wordt is begrijpelijk maar heeft geen betrekking op duidelijke humanitaire redenen op grond waarvan een humanitair visum kan worden afgegeven. Het huis van betrokkene heeft vermoedelijk stabiliteitsproblemen als gevolg van de aardbeving waardoor betrokkene samen met vele andere dorpsgenoten in de school moest verblijven. Het is begrijpelijk dat er in de school geen verwarming is, maar dit probleem op zich vormt geen dringende en onveilige situatie die de afgifte van het humanitaire visum kan rechtvaardigen. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen zoon (er werden geen bewijzen van financiële of andere steun voorgelegd, zou de afgifte van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 40ter VW inhouden. Gezinshereniging van een niet Europese moeder met een Belgische meerderjarige zoon is eenvoudigweg niet voorzien in de Belgische Vreemdelingenwet, humanitaire visa worden streng geval per geval beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkene heeft de mogelijkheid haar zoon en 2 kleinkinderen in België te bezoeken op basis van een andere rechtsgrond (infra). Betrokkene kan in tussentijd regelmatig contact behouden met haar familie in België, via moderne mediakanalen zoals WhatsApp, Facetime, e.a.. De advocaat van betrokkene beweert dat de mate van willekeurige geweld in Syrië heel hoog is. Echter volgens Action on Armed Violence (AOAV) is het niveau van explosief geweld in het land vanaf 2021 verder gedaald. De gegevens voor 2021 lieten een daling van 33% van het aantal burgerslachtoffers zien (van 3 013 in 2020 naar 2 016 in 2021). Tussen 1 april 2021 en 1 augustus 2022 was er bijna geen sprake van geweld tegen burgers in Tartous

[https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022\\_09\\_COI\\_Report\\_Syria\\_Security\\_Situation\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022_09_COI_Report_Syria_Security_Situation_EN.pdf).

Dan vraagt de zoon van betrokkene dat zijn moeder naar België komt om hem te vervoegen omdat zijn gezondheidstoestand verslechterd is en hij en zijn 2 minderjarige kinderen zorg nodig hebben. Een humanitair visum volstaat echter niet om de zorg te verlenen waarvoor hij een beroep kan doen op andere diensten. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

## 2. Over de rechtspleging

In het *petitum* van het verzoekschrift vraagt de verzoekster onder meer het volgende:

*“Alvorens te beslissen, akte te verlenen van het feit dat verzoekster wenst te worden gehoord op nader te bepalen dag en uur.”*

Artikel 39/59, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

*“§ 2. Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.”*

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De procedure is schriftelijk.*

*De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”*

Ter terechtzitting was de verzoekster niet zelf aanwezig, maar werd zij vertegenwoordigd door haar advocaat. Gelet op de strekking van de thans bestreden beslissing, waarbij aan de verzoekster een visum wordt geweigerd, moet worden aangenomen dat de verzoekster de terechtzitting ook niet in persoon kon bijwonen. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gelet op het schriftelijk karakter van de procedure, niet toe om de persoonlijke verschijning te bevelen of om een rogatoire commissie te gelasten.

Aangezien de verzoekster ter terechtzitting werd vertegenwoordigd door haar advocaat, kon zij bovendien genoegzaam haar standpunt doen gelden.

Het hierboven geciteerde gevraagde dient bijgevolg te worden afgewezen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

*“Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt : « 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».*

*Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven.*

*De beslissing van verwerende partij maakt op onbetwistbare wijze een inmenging uit in de uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.*

*Het privéleven van verzoekster wordt op ernstige wijze verstoord door de beslissing van de verwerende partij. Verzoekster wordt niet alleen de toegang tot het Belgisch grondgebied ontzegd. Tevens wordt de*

*mogelijkheid om een leven uit te bouwen met haar zoon geweigerd. Het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met haar zoon, die sinds jaar en dag in België woont, wordt haar ontnomen*

*Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven en familiaal leven moet voldoen.*

*Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat :*

- zij "bij de wet is voorzien",*
- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en*
- dat zij "in een democratische samenleving nodig is" ,*

*Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd als wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij "noodzakelijk is in een democratische samenleving.*

*Het artikel 8 van het EVRM stelt er zich dus niet mee tevreden om de Staat te verplichten tot een verplichting van niet-inmenging, maar legt eveneens positieve verplichtingen op.*

*Zie het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober (Serie A, n° 106, p. 15, par. 37) : om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat moet een rechtvaardig evenwicht worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu zodat de criteria geformuleerd in het artikel 8, alinea 2 erg nuttige indicaties bieden;*

*Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert.*

*Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak;*

*Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefde legitieme doel;*

*Bij de beoordeling van de beslissing van verwerende partij moet er rekening gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval;*

*In onderhavig geval, zelfs indien de weigering tot afleveren van een visum voorzien is door de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en wanneer zij een legitieme doelstelling nastreeft (de toegang tot het grondgebied controleren), dan moet er toch vastgesteld worden dat zij niet "noodzakelijk is in een democratische samenleving";*

*In onderhavig geval is de maatregel die verzoekster treft plots genomen en wordt deze niet gerechtvaardigd op geen enkele wijze.*

*Verzoekster wijst erop dat het begrip privéleven niet gedefinieerd wordt door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123 ) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de*

*verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).*

*Verwerende partij kan niet ontkennen dat de zoon van verzoekster in België woont.*

*De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden voorzorgen hebben genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoekster op respect van haar privé-en familiaal leven;*

*In dit geval schendt de bestreden beslissing op totaal disproportionele wijze het recht op een privéleven van verzoekster en het respecteren van haar familiaal leven;*

*Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeien uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).*

*Bijgevolg moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.*

*Deze maatstaf impliceert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cfr; RvS 26 juni 2014, nr 227.900).*

*De samenstelling van de familie van verzoekster was, op het ogenblik dat de verwerende partij overging tot het nemen van de bestreden beslissing, gekend aan deze laatste.*

*Enerzijds blijkt uit niets dat deze belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond, zoals dat nu wel het geval is.*

*Anderzijds, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).*

*De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38)*

*Verzoekster kan alleen maar vaststellen dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het*

*bestreden beslissing tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.*

*De weigering tot afgifte van een humanitair visum is volgens verwerende partij niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.”*

*Aldus wordt louter gesteld dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeksters geen absoluut recht is, zonder dat er hierbij een zorgvuldige en concrete belangenafweging werd gemaakt. Indien zulks wel gedaan zou zijn, zou immers nimmer een weigeringsbeslissing aan verzoeksters zijn worden afgeleverd, gelet op haar precare situatie als alleenstaande vrouw, het feit dat de zoon als erkend vluchteling nimmer naar SYRIË kan reizen en aldus nagenoeg definitief gescheiden wordt van verzoeksters, en de ernstige humanitaire situatie in SYRIE na de aardbeving, dit alles los van de humanitaire ramp die zich al jaren in SYRIE voordoet.*

*Het gebrek aan dergelijke zorgvuldige belangenafweging is in altijd met art. 8 EVRM juncto de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur. Ook op dit punt dringt de verbreking van de beslissing zich op.*

*Tot slot wordt gesteld dat verzoekster gesteund kunnen worden vanuit BELGIË middels financiële geldtransfers en daarnaast contact kunnen onderhouden via moderne mediakanalen. De nood in SYRIE is op heden dermate dat deze niet meer met financiële geldtransfers ondervangen kan worden. Verzoekster is dus volledig op zichzelf aangewezen. Daarnaast is het absoluut onmogelijk om via digitale mediakanalen de nodige steun en mantelzorg te bieden aan verzoekster. Derhalve is ook deze laatste bewering van verweerder manifest incorrect.*

*Omwille van bovenstaande schendt verweerder aldus artikel 9 VW, artikelen 3 en 8 EVRM, artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. daar zij in haar beslissingen op onvoldoende wijze rekening hield met de persoonlijke en gezinssituatie van verzoekster*

*Een schending van deze bepaling is derhalve aangetoond.*

*De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)*

*Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."*

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Het verbod op foltering en onmenselijk of vernederende behandelingen zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM is absoluut (vaste rechtspraak EHRM, zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218) en dit niet enkel in het kader van de verwijdering van vreemdelingen, maar ook in elke andere materie (EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, §§ 79–80, EHRM 17 december 2006, Ahmed t. Oostenrijk, §§ 40–41).

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet een weigering om een visum te verlenen aan een persoon die zich in een situatie bevindt waarin hij onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaat, ook beschouwd worden als een ernstig nadeel dat artikel 3 EVRM kan schenden (zie RvV, 22 december 2011, nr. 72.489 ; RvV, 20 januari 2012, nr. 73.660 ; RvV, 9 februari 2012, nr. 74.796 ; RvV, 28 februari 2012, nr. 76.023; RvV, 7 september 2012, nr. 87.147; RvV 22 februari 2013, nr. 97.746 ; RvV, 29 augustus 2013, nr. 108.741; RvV, 6 november 2014, nr. 132.877).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Verweerder meent dat er in casu geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zouden zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en 13 Vw. zouden kunnen rechtvaardigen

Het verzuim vanwege de gemachtigde om verzoekster specifieke humanitaire situatie te onderzoeken blijkt op het eerste gezicht des te meer uit de impliciete stellingname dat artikel 3 van het EVRM in casu niet van toepassing is.

Tevens blijkt dan ook dat de gemachtigde in de thans bestreden beslissing nalaat om te onderzoeken of verzoeksters actuele situatie in Syrië gelet op de precare levensomstandigheden van de slachtoffers in het aardbevingsgebied met bijkomend diens kwetsbare situatie (een alleenstaande oudere vrouw) oplopen tot een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien is er de constante dreiging van de oorlog. De oorlog in Syrië wordt gekenmerkt door systematische en ernstige inbreuken op het internationaal humanitaire recht. Burgers zijn er op een grote schaal slachtoffer zijn van oorlogsmisdaden en misdrijven tegen de menselijkheid.

Verzoekster verwijst tevens naar de veiligheidssituatie in Syrië:

Sinds 2011 is Syrië in een bloedig intern gewapend conflict verwickeld met een zeer hoog aantal slachtoffers, ontheemden en vluchtelingen als gevolg. De strijdende partijen ontzien de burgerbevolking niet. Zowel het Syrische leger als de gewapende oppositie schenden dagelijks, en op de meest wrede wijze, het internationaal humanitair recht en de mensenrechten. In vele gevallen worden burgers gevisieerd omwille van etnische of religieuze redenen of omdat ze gepercipieerd worden als deel uitmakend van een ander politiek kamp. Het Syrische leger slaagde er de afgelopen jaren in, aanzienlijke delen van het land te heroveren op de rebellen of jihadisten. Uit een analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het aantal militaire confrontaties in Syrië sinds de tweede helft van 2018 duidelijk is afgenomen, de impact van het conflict in Syrië regionaal erg verschillend is geworden en het grondgebied van Syrië anno 2020 kan opgedeeld worden in vijf geografische zones. De burgeroorlog heeft een verwoestende impact op de burgerbevolking. Er zijn naar schatting in totaal 13,4 miljoen Syriërs die, als gevolg van het gewapend conflict, nood hebben aan humanitaire hulp, dit is een verhoging van 21% ten opzichte van 2020. Meer dan 90% zou onder de armoedegrens leven. 6,1 miljoen Syriërs zijn ontheemd binnen Syrië. Bovendien zijn er 5.6 miljoen het land ontvlucht.

Gelet op de enorme impact van het gewapend conflict op de Syrische burgerbevolking en de uiterst problematische veiligheids- en mensenrechtensituatie

[https://www.cgvs.be/sites/default/files/beleidsnotas/dir\\_website\\_countryinfo\\_syria\\_beleidsnota\\_20210719\\_5.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/beleidsnotas/dir_website_countryinfo_syria_beleidsnota_20210719_5.pdf)

De situatie is zonder twijfel bijzonder ernstig. Deze informatie toont aan dat de dreiging in Syrië op heden zeer significant is. De veiligheid van de burgers kan aldus niet gegarandeerd worden.

Verzoekster verwijst tenslotte naar haar kwetsbare positie als vrouw.

Uit het COI rapport "SYRIA, Situation of Women" blijkt bovendien dat binnen het conflict vrouwen in het bijzonder getroffen worden door het geweld.

<https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/easo-coi-report-syria-situation-women.pdf>

"According to SNHR, Syrian women and girls have been subjected to different types of violations such as extrajudicial killings, arbitrary arrests, torture, executions, enforced disappearances, sexual violence, forced displacement, siege warfare, and denial of healthcare and basic services. SNHR observed that Syrian women and girls have been directly and deliberately targeted by all parties to the conflict, Government forces being the primary, the 'most prolific' and the 'most brutal' perpetrator of violations targeting women. Between March 2011 and 25 November 2019, SNHR documented 28 076 deaths of women and girls, with the Government forces being responsible for almost 78 % (21 856) of these extrajudicial killings. A total of 90 women reportedly died due to torture, 72 of them at the hands of Government forces. In addition, 'at least 10 363 women and girls are still detained or forcibly disappeared at the hands of the main parties to the conflict'. In more than 81 % of these cases (8 412) Government forces were the perpetrators. SNHR further noted that, in 2019, Syrian women and girls continued to face 'all the types of violations' that were reported during previous years. "

Vrij vertaald: " Volgens SNHR zijn Syrische vrouwen en meisjes onderworpen aan verschillende soorten schendingen, zoals buitengerechtelijke executies, willekeurige arrestaties, martelingen, executies, gedwongen verdwijningen, seksueel geweld, gedwongen verplaatsing, belegeringsoorlog en het onzeggen van gezondheidszorg en basisdiensten. SNHR heeft geconstateerd dat Syrische vrouwen en meisjes rechtstreeks en opzettelijk het doelwit zijn geweest van alle partijen in het conflict, waarbij de regeringstroepen de primaire, 'meest productieve' en 'meest wrede' dader zijn van schendingen die gericht zijn tegen vrouwen. Tussen maart 2011 en 25 november 2019 heeft de SNHR 28 076 sterfgevallen van vrouwen en meisjes gedocumenteerd, waarbij de regeringstroepen verantwoordelijk zijn voor bijna 78 % (21 856) van deze buitengerechtelijke executies. Naar verluidt zijn in totaal 90 vrouwen gestorven door foltering, waarvan 72 door toedoen van de regeringstroepen. Bovendien worden "ten minste 10 363 vrouwen en meisjes nog steeds vastgehouden of onder dwang verdwenen door de belangrijkste partijen in het conflict". In meer dan 81 % van deze gevallen (8 412) waren de regeringstroepen de daders. SNHR stelde verder vast dat Syrische vrouwen en meisjes in 2019 nog steeds te maken hebben met 'alle soorten schendingen' die in de voorgaande jaren zijn gemeld.

Het is voor verzoekster derhalve niet mogelijk om in SYRIË te verblijven.

*Verzoekster dient tevens vast te stellen dat de gevolgen van de aardbeving schromelijk worden onderschat.*

*Feit is dat de staatssecretaris volgend persbericht de wereld instuurde:*

*Persbericht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2023:*

*"Iedereen heeft de beelden gezien van de verwoestende aardbeving", zegt staatssecretaris Nicole De Moor in een mededeling. "Heel wat Belgen hebben familie in de getroffen regio's en willen hun familieleden graag helpen. Zij kijken hoe ze familieleden bij hen thuis kunnen opvangen. Daar bestaat een procedure voor. Ik heb daarom de opdracht gegeven om visumaanvragen voor mensen uit de getroffen regio's sneller te behandelen. Op die manier helpen we families die te hulp willen schieten."*

*<https://dofi.ibz.be/nl/news/visumaanvragen-en-verlenging-van-het-verblijf-van-de-slachtoffers-van-de-aardbeving-turkije-en>*

*Op 6 februari 2023 werden het zuidoosten van Turkije en het noorden van Syrië getroffen door zware aardbevingen met respectievelijk een kracht van 7,7 en 7,6 op de schaal van Richter. De Verenigde Naties schatten dat in Syrië ten minste 6.000 mensen zijn omgekomen en dat meer dan 8 miljoen mensen dringend hulp nodig hebben, onder wie 4,1 miljoen mensen in door de oppositie gecontroleerde gebieden in het noorden van Syrië en 4 miljoen mensen in door de regering gecontroleerde gebieden*

*<https://www.amnesty-international.be/nieuws/vitale-hulp-na-aardbevingen-in-syrie-geblokkeerd>*

*Hallucinant is dan ook te moeten lezen dat verwerende partij stelt dat de woning van verzoekster mogelijk stabiliteitsproblemen kent... Feit is dat de woning van verzoekster dermate onveilig is geworden, dat zij daar niet kan blijven. De reden waarom verzoekster thans in een school, zonder enige verwarming tracht te overleven, ontgaat verwerende partij volledig.*

*Het kan toch niet dat verwerende partij niet op de hoogte is van de verwoestende gevolgen van de aardbeving.*

*Feit is dat verzoekster niet op internationale hulp moet rekenen:*

*Sinds 9 februari sturen de Autonome Administratie van Noord- en Oost-Syrië (AANES) en andere organisaties humanitaire hulp – waaronder voedsel, kleding, medische zorgmiddelen en brandstof – naar de stad Aleppo, die onder controle van de regering staat, en naar het noorden van de regio Aleppo, dat onder controle staat van door Turkije gesteunde gewapende groepen.*

*Vier mensen met wie Amnesty sprak, bevestigden dat het Syrische Nationale Leger weigerde om ten minste dertig vrachtwagens met brandstof evenals andere vrachtwagens met humanitaire hulpgoederen toe te laten die door de AANES waren gestuurd. De vrachtwagens wachtten 7 dagen bij de grensovergang tussen Noordoost-Syrië en Noord-Aleppo voordat ze werden teruggestuurd.*

*Een hulpverlener in Noordoost-Syrië vertelde: 'Het belemmeren van hulp is een puur politieke kwestie. Turkije en het Syrische Nationale Leger vinden dat het belangrijker is om van hulp een politieke zaak te maken dan om brandstof te leveren om reddingspogingen te bespoedigen.'*

*Drie geïnterviewden vertelden Amnesty dat gewapende groeperingen meerdere keren in de lucht schoten om mensenmassa's uiteen te drijven die hulp probeerden te krijgen van hulptrucks. Amnesty's Crisis Evidence Lab verifieerde de details van een video die na de aardbeving werd gemaakt, waarschijnlijk in Jinderes, waarop te zien is dat mensen in de lucht schieten. Het gaat vermoedelijk om leden van de militaire politie van de SNA.*

*De Syrische regering verhinderde ook dat hulp overlevenden bereikte die als leden van de oppositie werden beschouwd. Geïnterviewden in Noordoost-Syrië vertelden dat de Syrische regering tussen 9 en 22 februari honderd vrachtwagens met noodhulp van AANES en een lokale organisatie de toegang ontzegde tot de Koerdische wijken van Sheikh Maqsoud en Ashrafieh in de stad Aleppo.*

*<https://www.amnesty-international.be/nieuws/vitale-hulp-na-aardbevingen-in-syrie-geblokkeerd>*

*Verwerende partij houdt hier evenmin enige rekening mee.*

*De bestreden beslissing is dan ook kennelijk onredelijk genomen, mits schending van de materiële motiveringsplicht alsook mits schending van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verweerder. De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.*

*De bestreden beslissing is dan ook kennelijk onredelijk genomen, mits schending van de materiële motiveringsplicht alsook mits schending van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verweerder. De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op...."*

3.2.1. De verzoekster voert de schending aan van artikel 1 van het Handvest.

Overeenkomstig artikel 51 van het Handvest richten de hierin vervatte bepalingen zich uitsluitend tot de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen.

De thans bestreden beslissing kadert evenwel niet binnen de tenuitvoerlegging van het Unierecht. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Handvest mist *in casu* derhalve juridische grondslag.

3.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoekster voert de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar zij zet in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite, met name dat er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum kunnen rechtvaardigen.

Hierbij wordt eerst benadrukt dat de verzoekster niet kan genieten van gezinshereniging op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in functie van haar meerderjarige zoon omdat deze categorie niet voorzien is in de wet. De gemachtigde benadrukt dat een humanitair visum niet van rechtswege wordt toegestaan en enkel wordt toegekend op individuele basis en dit slechts in uitzonderlijke gevallen op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst bestaat. De gemachtigde beklemtoont tevens dat de afgifte van een dergelijk visum een discretionaire bevoegdheid betreft waarbij het bestuur over een brede appreciatiemarge beschikt: het betreft een gunst en geen recht.

Vervolgens wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de weigering van de afgifte van een humanitair visum niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM nu niet blijkt dat de verzoekster een bijzondere band heeft met haar Belgische meerderjarige zoon en daartoe geen specifiek bewijs is voorgelegd. De gemachtigde stelt vast dat de verzoekster meerderjarig is en geacht wordt voor zichzelf te kunnen zorgen, dat ze niet financieel afhankelijk is van haar in België wonende zoon en dat zij indien nodig vanuit het buitenland financieel kan worden ondersteund. Tevens wordt erop gewezen dat het onduidelijk is waarom enkel haar zoon in België en niet de vier andere kinderen voor haar zouden kunnen zorgen. De verzoekster kan, gelet op deze uitdrukkelijke motieven, niet worden gevolgd in haar kritiek dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De gemachtigde motiveert tevens op concrete wijze waarom de weigering van een humanitair visum niet in strijd is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM: het gegeven dat de verzoekster weduwe is en iets ouder is, heeft geen betrekking op duidelijke humanitaire redenen op grond waarvan een humanitair visum kan worden afgegeven. Het huis van de verzoekster heeft stabiliteitsproblemen door de aardbeving waardoor zij samen met dorpsgenoten in een school diende te verblijven waar er geen verwarming is. Dit probleem vormt op zich geen dringende en onveilige situatie die de afgifte van een visum kan rechtvaardigen. De gemachtigde motiveert dat zonder elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen zoon (waaromtrent *in casu* geen bewijzen werden voorgelegd), de afgifte van een humanitair visum een omzeiling zou inhouden van de procedure gezinshereniging van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde wijst er voorts op dat de verzoekster de mogelijkheid heeft om haar zoon en twee kleinkinderen in België te bezoeken op basis van een andere rechtsgrond en dat de verzoekster door moderne mediakanalen ook verder contact kan houden met haar familie in België. Daarnaast wijst de gemachtigde erop dat het niveau van explosief geweld in het land verder gedaald is en dat er tussen 1 april 2021 en 1 augustus 2022 bijna geen sprake was van geweld tegen burgers in Tartous.

De gemachtigde motiveert ten slotte nog dat de zoon van de verzoekster vraagt dat zijn moeder naar België komt om hem te vervoegen omdat zijn gezondheidstoestand verslechterd is en hij en zijn twee minderjarige kinderen zorg nodig hebben, maar dat een humanitair visum niet volstaat om zorg te verlenen waarvoor een beroep kan worden gedaan op andere diensten.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.4. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing allereerst wordt opgemerkt dat niet blijkt dat in het geval van de verzoekster sprake is van een situatie, zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verweerder geeft aan de voorliggende situatie daarom te beoordelen in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekster betwist niet dat haar situatie niet onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet valt en zij betwist evenmin dat zij een visum om humanitaire redenen aanvraag, hetgeen door middel van de thans bestreden beslissing werd geweigerd.

De toepasselijke bepalingen zijn dan ook de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Artikel 13, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”*

In deze bepalingen wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verweerder stelt in haar beslissing dan ook correct dat het bestuur ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, of nog enkel op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag en voor zover er sprake is van *“bijzondere humanitaire elementen”*.

In de bestreden beslissing oordeelt de verweerder dat de verzoekster niet heeft kunnen overtuigen dat in haar situatie bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van het gevraagde visum rechtvaardigen.

3.2.5. In eerste instantie voert de verzoekster aan dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

In de mate dat de verzoekster voorhoudt dat in de bestreden beslissing geen motivering omtrent artikel 8 van het EVRM kan worden teruggevonden, gaat zij voorbij aan de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

*"De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door een of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. Betrokkene heeft reeds de leeftijd van 69 jaar bereikt, haar 42-jarige zoon woont inmiddels vanaf 2015 in België en heeft 2 kinderen, betrokkene kan zich niet beroepen op het principe van eenheid van gezin en het recht op een gezinsleven conform Art 8 EVRM. waardoor de weigering van een humanitair visum niet in strijd is met de bepalingen van artikel 8 EVRM). Het is onduidelijk of betrokkene al dan niet een bijzondere band heeft met haar zoon A. F. (...), omdat daarvoor geen specifiek bewijs is voorgelegd. Betrokkene heeft de mogelijkheid om visa voor België aan te vragen op basis van een andere rechtsgrond (toerisme/gezinsbezoek). Betrokkene heeft geen bijzondere band met België, aangezien de visumaanvraag geen bewijzen bevat van eerdere bezoeken aan België. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene is meerderjarig en wordt geacht voor zichzelf te kunnen zorgen, is niet financieel afhankelijk van haar in België wonende zoon en kan zo nodig vanuit het buitenland financieel worden ondersteund, daarvoor hoeft zij zich niet fysiek bij haar meerderjarige zoon in België te vestigen. Het is onduidelijk waarom enkel 1 van de 5 andere kinderen voor haar zou kunnen zorgen. Betrokkene toont niet aan zich in onveilige*

*prangende humanitaire situatie te bevinden op basis waarvan een humanitair visum kan worden afgeleverd"*

Uit de bestreden beslissing blijkt zodoende dat de gemachtigde vaststelt dat de verzoekster geen gezins- en familieleden met haar zoon A.F. heeft aangetoond dat daadwerkelijk onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming valt.

Deze beoordeling is in lijn met de gevestigde rechtspraak van het EHRM. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan namelijk slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De verzoekster betoogt dat haar het recht wordt ontnomen om op een duurzame wijze contact te hebben met haar zoon.

In de bestreden beslissing wordt evenwel onder meer het volgende uiteengezet:

*"Betrokkene heeft de mogelijkheid om visa voor België aan te vragen op basis van een andere rechtsgrond (toerisme/gezinsbezoek)."*

En:

*"Betrokkene heeft de mogelijkheid haar zoon en 2 kleinkinderen in België te bezoeken op basis van een andere rechtsgrond (infra). Betrokkene kan in tussentijd regelmatig contact behouden met haar familie in België, via moderne mediakanalen zoals WhatsApp, Facetime, e.a.."*

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing er uitdrukkelijk op wijst dat de verzoekster de mogelijkheid heeft om door middel van een visum (kort verblijf) haar zoon en kleinkinderen die in België verblijven een bezoek te brengen.

Daarnaast betwist de verzoekster niet dat zij via moderne mediakanalen zoals Whatsapp, Facetime, e.d. contact kan onderhouden met haar in België wonende familieleden. Zij geeft wel te kennen dat het via dergelijke kanalen niet mogelijk is om haar de nodige steun en mantelzorg te bieden, maar zij concretiseert niet welke steun en mantelzorg zij precies nodig zou hebben. Uit de elementen die bij de visumaanvraag werden voorgelegd, blijkt bovendien niet dat de verzoekster mantelzorg nodig zou hebben. Er werd in tegendeel wel geopperd dat haar Belgische zoon hulp in huis nodig heeft omwille van zijn medische toestand. De verzoekster toont derhalve niet aan dat de beoordeling inzake de mogelijkheid tot contactname via moderne mediakanalen incorrect of onredelijk is.

Waar de verzoekster stelt dat haar zoon A.F. als vluchteling werd erkend zodat hij niet naar Syrië kan reizen en op die manier definitief van haar wordt gescheiden, maakt zij niet concreet aannemelijk dat zij elkaar niet kunnen ontmoeten in een land waar zij beiden (voor een korte periode) legaal kunnen verblijven. Nu haar zoon A.F. de Belgische nationaliteit heeft en over een Belgisch paspoort kan beschikken, kan hij in vele landen voor een kort verblijf visumvrij inreizen. Bovendien kan de verzoekster ook een visum aanvragen voor een kort bezoek in België.

De verzoekster leest in de bestreden beslissing dat haar zoon A.F. haar vanuit België financieel kan ondersteunen: *"Betrokkene is meerderjarig en wordt geacht voor zichzelf te kunnen zorgen, is niet financieel afhankelijk van haar in België wonende zoon en kan zo nodig vanuit het buitenland financieel worden ondersteund, daarvoor hoeft zij zich niet fysiek bij haar meerderjarige zoon in België te vestigen"*.

Hieromtrent stelt de verzoekster dat de noden in Syrië van die aard zijn dat deze niet met financiële geldtransfers ondervangen kunnen worden. De verzoekster concretiseert dit betoog echter niet en het komt de Raad, onder meer gelet op het gegeven dat verzoeksters financiële afhankelijkheid van de

Belgische zoon bij het indienen van de aanvraag niet werd aangetoond, niet kennelijk onredelijk voor dat door de verweerder bijkomend naar voor wordt geschoven dat de verzoekster zo nodig vanuit het buitenland door haar zoon financieel kan worden ondersteund en dat zij zich daarvoor niet fysiek bij haar meerderjarige zoon in België hoeft te vestigen. De verzoekster laat voorts ook de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing onbesproken: *“Het is onduidelijk waarom enkel 1 van de 5 andere kinderen voor haar zou kunnen zorgen”*. De verzoekster poneert wel dat zij volledig op zichzelf is aangewezen, maar zij licht niet toe waarom zij niet kan rekenen op de emotionele en materiële/financiële steun en - voor zover nodig - van haar overige vier kinderen.

Een gezins- of familieleven met haar meerderjarige zoon dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in deze omstandigheden dan ook niet over te gaan tot een verdere belangenafweging.

De verzoekster verwijst naar haar privéleven met haar meerderjarige zoon in functie van wie zij de visumaanvraag heeft ingediend.

Voor zover de verzoekster nog zou menen dat haar recht op een privéleven werd geschonden, maakt zij geenszins aannemelijk dat zij in België, waar zij nooit gewoond heeft, enig beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. Er blijkt niet dat zij in België enige, laat staan diepgaande, professionele, culturele of sociale belangen heeft die ressorteren onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu de verzoekster geen beschermenswaardig gezins- of familieleven, noch een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt, kan zij ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat de verweerder een belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM had moeten maken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.6. De verzoekster betoogt voorts dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Het gegeven dat de verzoekster door de bestreden beslissing niet naar België kan komen en zij in Syrië achterblijft waar in februari 2023 een zware aardbeving plaatsvond en waar de afgelopen jaren ook een conflictsituatie heerste, en het betoog dat deze omstandigheden een schending kunnen uitmaken van de door artikel 3 van het EVRM beschermde grondrechten, kan echter niet onder de rechtsmacht van België worden gebracht. Het EVRM is slechts van toepassing op personen die onder de rechtsmacht van de verdragsstaten vallen (artikel 1 van het EVRM). De rechtsmacht van een staat is hoofdzakelijk territoriaal en wordt in principe enkel over het grondgebied van de betrokken staat uitgeoefend. Bijgevolg kan een verdragsstaat in principe enkel verantwoordelijk worden gehouden voor handelingen of nalatigheden die hij op zijn eigen grondgebied stelt. In voorliggende zaak is er, louter door te beslissen over een visumaanvraag, nog geen sprake van territoriale rechtsmacht van België in de zin van artikel 1 van het EVRM. Het gegeven dat de beslissing die op nationaal niveau is genomen een impact kan hebben op de situatie van de in het buitenland verblijvende persoon, doet op zich geen rechtsmacht van België ontstaan over die persoon. België heeft geen autoriteit of controle over de verzoekster (zie EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, *M.N. v. België*).

De verzoekster kan zich ten aanzien van de thans bestreden beslissing dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing in dit verband viseert, kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

*“Betrokkene toont niet aan zich in onveilige prangende humanitaire situatie te bevinden op basis waarvan een humanitair visum kan worden afgeleverd, de weigering van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 3 van het EVRM. Het feit dat betrokkene weduwe is, iets ouder wordt is begrijpelijk maar heeft geen betrekking op duidelijke humanitaire redenen op grond waarvan een humanitair visum kan worden afgegeven. Het huis van betrokkene heeft vermoedelijk stabiliteitsproblemen als gevolg van de aardbeving waardoor betrokkene samen met vele andere dorpsgenoten in de school moest verblijven. Het is begrijpelijk dat er in de school geen verwarming is, maar dit probleem op zich vormt geen dringende en onveilige situatie die de afgifte van het humanitaire visum kan rechtvaardigen. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement en een zekere*

*afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen zoon (er werden geen bewijzen van financiële of andere steun voorgelegd, zou de afgifte van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 40ter VW inhouden. Gezinshereniging van een niet Europese moeder met een Belgische meerderjarige zoon is eenvoudigweg niet voorzien in de Belgische Vreemdelingenwet, humanitaire visa worden streng geval per geval beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkene heeft de mogelijkheid haar zoon en 2 kleinkinderen in België te bezoeken op basis van een andere rechtsgrond (infra). Betrokkene kan in tussentijd regelmatig contact behouden met haar familie in België, via moderne mediakanalen zoals WhatsApp, Facetime, e.a.. De advocaat van betrokkene beweert dat de mate van willekeurige geweld in Syrië heel hoog is. Echter volgens Action on Armed Violence (AOAV) is het niveau van explosief geweld in het land vanaf 2021 verder gedaald. De gegevens voor 2021 lieten een daling van 33% van het aantal burgerslachtoffers zien (van 3 013 in 2020 naar 2 016 in 2021). Tussen 1 april 2021 en 1 augustus 2022 was er bijna geen sprake van geweld tegen burgers in Tartous ([https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022\\_09\\_COI\\_Report\\_Syria\\_Security\\_Situation\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022_09_COI_Report_Syria_Security_Situation_EN.pdf))."*

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde wel degelijk bij het nemen van de bestreden beslissing onderzocht of de situatie van de verzoekster oploopt tot een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zo heeft de gemachtigde erop gewezen dat de burgerslachtoffers in Syrië verder gedaald zijn, van 3 013 in 2020 naar 2 016 in 2021, en dat er tussen 1 april 2021 en 1 augustus 2022 bijna geen sprake was van geweld tegen burgers in Tartous (geboorteplaats van de verzoekster). De gemachtigde verwijst hiervoor naar informatie, afkomstig van het *European Union Agency for Asylum*.

De informatie die de verzoekster in het kader van haar verzoekschrift bijbrengt, bevat geen gegevens die zouden aantonen dat de vaststelling van de gemachtigde (dat het aantal burgerslachtoffers verder daalt) incorrect is.

De verzoekster verwijst tevens naar haar kwetsbare positie als vrouw en zij verwijst naar het rapport "COI – SYRIA, Situation of Women", zij geeft de weblink naar dit rapport mee en citeert uit dit rapport. De verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op verkeerde gronden wordt uiteengezet dat het aantal burgerslachtoffers in Syrië daalt. Zij maakt niet aannemelijk dat het geweld tegen vrouwen stijgt.

De verzoekster legt verder ook geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot haar persoonlijke situatie. Met de loutere verwijzing naar algemene rapporten toont de verzoekster nog niet aan dat zij persoonlijk een risico loopt te worden blootgesteld aan een schending van de door artikel 3 van het EVRM beschermde grondrechten. Het enkele feit dat de situatie in Syrië volgens de verzoekster nog steeds onveilig is voor vrouwen, is op zich onvoldoende om aan te tonen dat de verzoekster op persoonlijke en specifieke wijze een risico loopt te worden blootgesteld aan dermate slechte behandelingen, dat zij in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg worden de motieven omtrent artikel 3 van het EVRM niet ontkracht.

3.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel (al dan niet in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM) wordt niet aangetoond. Evenmin kan een schending worden aangenomen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE